

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Boni vt à malis in morte discernantur. Can. X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

CAeterum, de conditione ac genere mortis nihil hæreas. Nullum est genus moriendi, quod nocere possit iusto. *Iustus enim quacunque hora fuerit præoccupatus morte, in refrigerio erit.* Nihil itaq; apud te referat domi an foris, in lecto, an in agro moriaris: nihil item formidandum est, naturalis sit mors, an violenta, quæ te extinguit. Nā si mortis genus aliud alio felicius esset, infelicissimi fuissent planè omnes Sancti mei, quorum maxima olim pars iuxta mundi iudiciū, atque in oculis carnis, infelicissimè hac vita essent defuncti. Quis enim Sanctorum martyrum naturali atque matura morte consumptus est? Quem violentia crucis, equulei, ignis, gladijve non extinxit? Nihil igitur tibi oberit siue peste, siue apoplexia, siue alio genere mortis, in lecto in campo moriaris. Vigila tantum, vt in fide, spe ac charitate inueniaris, & nulla tibi mors nocebit aut sepultura.

Verùm enim uero, quia tibi loquens, ad eos quoque loquor, qui adhuc in meo sunt amore imperfecti, hoc vobis omnibus consulo, vt innocentiam diligatis, malum odiatis. Si peccasti, quæcunque es anima, quiesce, dole, & pœnite, quod peccaueris, quamdiu viuis. Verùm ita pœnite, si fructuosam tibi optas pœnitentiam, vt ad peccatum, peccandiue statum non denuò reuertaris. Semper mortem expecta, & ad hanc quasi iam moritura te para.

Boni vt à malis in morte discernantur.

CANON X.

Verum ne spiritu adhuc infirmis desit institutio aliqua pia, qua fulciti discant aliquando mori, plura ijs adjiciam. Principio igitur meminisse debes, *Heb. 12. Psa. 55.* quod Apostolus meus dicat, & res ipsa doquat, vos hic manentem non habere ciuitatem, sed futuram inquirere, ad quam hic in mundo haud aliter atque in itinere peregrini ambulatis. Finitur autem peregrinatio vestra, dum consumitur vita vestra. Itaque mors ipsa vltima linea rerum mediat inter exilium, in quo estis, & patriam ad quam pergitis: aded vt non sit alia porta, per quam de hac valle peregrinationis egrediamini, & patriam intretis, nisi per mortem. Certissima igitur vos manet mors, quemadmodum certissimus vobis constitutus est vitæ vestre finis. Sed hoc interest inter bonos & malos, quod hic in peregrinatione mixti: omnes peregrinamini: omnes, quamuis non recto itinere, ad patriam anhelatis beatam: omnes, quamdiu in itinere estis, etiam si hallucinamini, redire ad vitam veram potestis. Cum verò ad itineris finem perueneritis, in porta ipsa, id est, in morte, discernimini, vt alij de exilio ad vitam, alij ad miseriam & mortem eatis sempiternam. Non igitur parum aduertendum est, non negligenti animo obseruandum, quomodo ad mortem quis veniat. Ibi enim omnia post vos relinquitis, in quibus confidatis: sint diuitiæ, honores, amici & vana alia quæcunque in morte nihil conducunt vobis, sed post vos illis relictis, soli ibitis ad Dei tribunal, accepturi secundum opera vestra. Quocirca quanta cæcitas, quanta est dementia, gaudere hic in itinere, amare caduca, quæ nihil profunt, tempus & bene viuendi occasiones negligere, quasi sine Deo in stupore & ariditate mentis, sola quæ carnis sunt sapere, ad eternam tantum effluere, & statum interioris hominis, periculatim non aduertere, sicquod mortem venire? Heu quam innumeri hic falluntur, quam illaqueantur mundi amore tot miseri, quam infeliciter diaboli iugum trahunt captiui. Et sic inspirate ad mortem veniunt, corde duri & obcæcati. Heu quam infelix est eorum vitæ finis, apud quos nulla fuit meditatio mortis, nulla præparatio salutis. Abijcienda

Dddd igitur

Mors vt sit
ianua ad vi-
tam beatam.

Ad mortem
vt perueniatur.

Mors in-
preparata
quam sit
periculosa.

igitur sunt quæ spiritum impediunt, carnem oblectant, relinquenda quæcumque non expediunt, & vnicuique viuendum omni hora, quasi etiam eadem sit vltima, qua moriturus ad Dei iudicium vadat.

*Consilium sanissimum ad feliciter moriendum & vera
penitentia vnde.*

CANON XI.

Consilium
ad mortem
sanum quid
sit.

Correctio-
nem vitæ
differte vs-
que ad mor-
tem quantæ
sit demerita.
Penitentia
fallax quæ-
nam sit.

Dolor de
peccatis ve-
rus qui fore
debet.

Penitentia
vera vni-
uscuique
nascatur.

Sen 18.
Philip. 3.
Psal. 137.

Consilium igitur vtilissimum est vt eo viuas modo filia, quo non timeas mori. Nunc etiam, & si continuè, sæpenumero tamen quasi ante oculos præsto tibi debet esse hora illa, qua anima tua de corpore exitura, pro singulis operibus, verbis & cogitationibus iudicabitur. Idem tibi nunc debes imperare, vita agas modo, ita parata inueniaris, quomodo paratum te optares inueniri, cum mors adfuerit indubitata.

Stultissimi & insani cordis est, vitæ correctionem ad tempus illud differre, quando temporis tibi finis instat, quando vltra viuendum non est, quando iam non te emendare, sed emendata Deo occurrere debes. Egre diem certe ex hac vita, non solum peccata, sed cuncta etiam relinquunt. Non igitur peccata deseruisse diceris, quando iam peccare vltra non vales. sed si dum peccare potes, à peccatis desinis, vera penitens iudicaberis. Et licet vera penitentia nunquam sera dicenda sit, hæc tamen quæ ad extrema vitæ differtur, rarò vera esse timeretur. Nam si timore tantum damnationis iam iamque moritura doles, pro periculi euasione parata facere quicquid remedij consequi posses, non ex charitate doles, quia Deum offendisti, sed ex priuato amore, quia tibi bene, & non male optas. Doles enim, quia tuis peccatis æternam damnationem tibi constituisti. Quæ si rectè doleres, ob hoc duntaxat doleres, quia mihi inobediens, mihi ingrata, mihi contumeliosa: mihi honorem & reuerentiam dignam non exhibuisti: quem te velle coluisse deberes, quomodo cumq; etiam tibi eueniret. Iam verò quia propter te tantum doles, si tibi periculum abisset, aut vltio pro peccatis nulla foret, nihil lugeres, tamen si mille annis me offendisses. Vera penitentia, quæ animam mihi reconciliat, nascitur ex charitate, & plægit hoc præcipue, quod ad eum sæpè me optimum, maximum, piissimum, fidelissimumque Dominum Deum, creatorem & redemptorem suum contempserit, atque offendit. Inde (inquam) cor eius vulneratur, quod tam ingrata tam inobediens tam superba (cum sit puluis & nihil) contra me se erexit. Quisquis igitur bene ac feliciter desiderat mori, sobriè, iuste ac piè (vt Apostolus meus monet) viuat. Bonam ac iustam vitam non sequitur mala mors, sed prætiosa est in conspectu meo mors sanctorum meorum, quocumque etiam genere moriendi (hoc est, siue in aquis, siue in ignibus, siue in lecto) hac luce defungantur. Ad præparationem autem mortis, cuius meditatio tota est vita sapientis, sume hic exercitium quoddam breue, quo se quisque admoneat, vt in statu tali, quo non timeat mori, fatagat inueniri.

Monita salubria ad bene moriendum.

CANON XII.

Quicquid moriens optares te egisse, hoc age modo. Quicquid factum esse volueris, hoc alijs non committe post mortem tuam faciendum, sed tu ipse fac. Si enim in tua salute tu ipse negligens fueris tibi, atque infidelis, quomodo alieni suam felicitatem curabunt? Noli super incertis sperare, & vanis promissis, nec dubijs euentibus te committas. Sic viue & age, vt sis in conscientia tua tranquilla, & quasi hodie